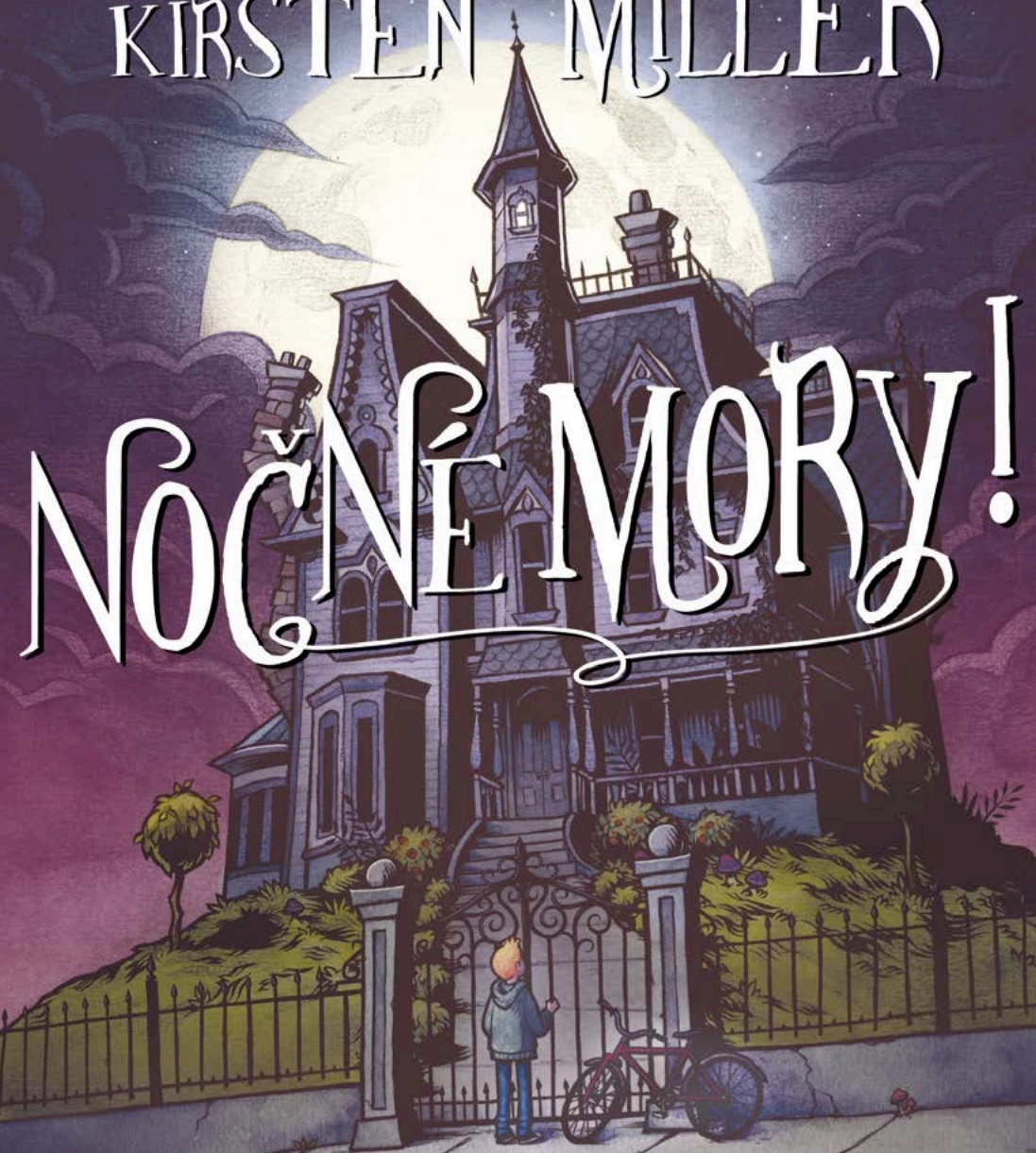

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOCNE MEMORY!

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nočné mory!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.sk

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Jason Segel, Kirsten Miller

Nočné mory! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

NOČNĚ MORY!

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nightmares!

Copyright © 2014 by The Jason Segel Company

All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books, a division of Random
House LLC, a Penguin Random House Company, New York.

Translation © Martina Fedorová, 2017

© VYDAVATELSTVO XYZ, 2017

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0181-5

ISBN e-knihy 978-80-566-0242-3 (1. zverejnenie, 2017)

Al, Jillovi, Adamovi, Alison
a môjmu priateľovi R. B.
venuje J. S.

PRVÁ KAPITOLA

MACOCHIN BRLOH

Pred piatimi minútami odbilo polnoc. V okne obrovského starého domu na kopci uprostred mestečka Cypress Creek, stál chlapec a zamyslene hľadel do tmy. Bola to prečudesná stavba. Veranda prerastená popínavými rastlinami vyzerala ako nepreniknuteľná džungľa, po oporných stĺpoch sa vinuli hrčovité úponky starého viniča. Na záhone pred ňou zápasili o bledé lúče mesačného svitu listy paprade a glejovky. Zo samého stredu strechy vytrčala osemhranná veža, natretá tou najodpornejšou fialovou farbou, akú si možno predstaviť. Každý, kto o dom čo len okom zavadil, si musel pomyslieť, že

obyvatelia takéhto čuda nebudú celkom normálni – aj keď chlapec v okne tak bezpochyby vyzeral. Mal celkom normálne svetlé vlasy farby piesku. Nijaké tetovanie, jazvy ani odporné bradavice. Pri pohľade na zúbožený výraz jeho tváre však bolo jasné, že za tými múrmi sa deje čosi hrôzostrašné.

Chlapec sa volal Charlie Laird a v mestečku Cypress Creek prežil celých dvanásť rokov svojho života. Spolu s mladším bratom Jackom vyrástli v malom rodinnom bungalove kúsok od miesta, kde teraz býval. Charlie ho dokonca videl z okna svojej novej izby. Bývala tam

už však celkom iná rodina s dvoma deťmi. Každú noc tu takto stál a hľadel do okien svojho bývalého domova, až kým v nich nezhaslo svetlo. Predstavoval si, ako za nimi v postieľkach spokojne spia iné dve malé deti, ktoré pozakrývali ich milujúci rodičia, mama a otec. A obetoval by čokoľvek, keby sa s nimi mohol vymeniť. Od chvíle, keď sa spolu s bratom a otcom presťahovali do fialovej oZRUTY na kopci s názvom DeChant Hill, už prešli tri mesiace. A rovnako dlho to bolo odvtedy, čo sa naposledy poriadne vyspal.

Charlie odstúpil od okna a na obločnom skle zazrel svoj odraz. Jeho tvár mala farbu skysnutého mlieka a pod unavenými červenými očami mal tmavé kruhy. Pri pohľade na vlastnú tvár si zhlboka vzdychol a odvrátil sa, aby sa pustil do práce. Uprostred izby stálo tridsaťosem veľkých kartónových škatúl, do ktorých si pri sťahovaní zbalil videohry, obľúbené komiksy a najvzácnejšie športové trofeje. Okrem niekoľkých kusov oblečenia zatiaľ vôbec nič nevybalili a každú noc, prv než sa uložil do postele, tie škatule presúval. Devätnásť z nich dostrkal pred dvere vedúce do chodby. Ďalších devätnásť malo za úlohu blokovať dvere do kúpeľne, hoci to, ako sa ukázalo, nebol až taký dobrý nápad.

Keby ho pri tom niekto pozoroval, zaiste by posmešne krútil hlavou. Charlie, samozrejme, veľmi dobre vedel, že barikády z kartónových škatúl proti nočným morám nič nezmôžu. No vedel aj to, že čarodejnica, ktorá ho noc čo noc celé tri mesiace prenasleduje, je celkom iná než desivé sny, ktoré ho trápievali predtým. Na väčšinu z nich si po prebudení ani nespomenul, no na čarodejnicu zabudnúť nedokázal. Tá bola taká ozajstná ako nos medzi jeho očami. Preto keď sa nedávno zaprisahala, že Charlieho v noci odvléčie, povedal si, že to nemôže brať na ľahkú váhu. Zostávalo mu dúfať, že ju škatule zadržia a ona sa k nemu do izby nakoniec nedostane.

Na chodbe už totiž bola. Keď prvý raz počul, ako sa niekto za dverami zakráda, práve sa prebudil z nočnej mory. Spoza hôr na horizonte prebleskovali prvé lúče slnka, no dom ešte spal. Ticho preťal škripot hrdzavých pántov. Stará drevená dlážka zavrzgala a na schodoch sa ozvali ťažké kroky. Dost ťažké na to, aby patrili dospelému človeku. No keď v sebe Charlie vydoloval dostatok odvahy, aby vyšiel von z izby a presvedčil sa, komu patria, zistil, že otec s macochou spia. O pár nocí sa všetko zopakovalo. Tie isté zvuky. Škri-

pot. Vrzgot. Buchot. Otec tvrdil, že všetky staré domy vydávajú pazvuky. Brat bol zasa presvedčený, že v dome straší. Charlie však vedel, že duchovia neexistujú. Tri roky po nich usilovne pátral a keby existovali, určite by bol na nejakého natrafil. Nie. Charlieho Lairda trápilo niečo omnoho horšie než duchovia.

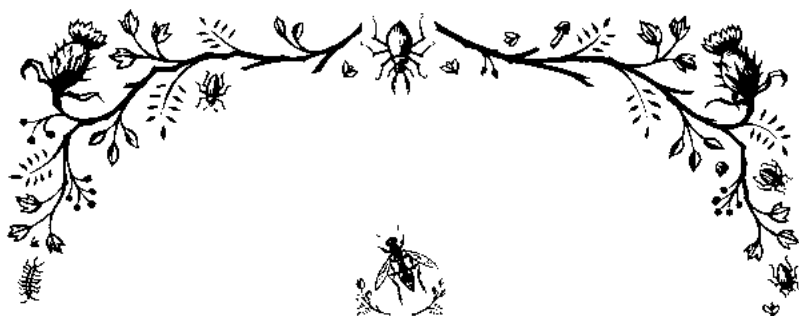
Tridsaťosem kartónových škatúl poslušne čakalo uprostred izby. Charlie si pri pohľade na ne vzdychol. Netušil, kde v sebe nájde silu, aby tú úmornú úlohu splnil. Sny, ktoré ho noc čo noc prenasledovali, boli čoraz desivejšie – a on čoraz častejšie prehrával v bitke s neodbytným spánkom, kde naňho číhali. Viečka mal ako z olova a nezadržateľne zíval. Aj dnes, ako zvyčajne, až do polnoci čakal, kým otec s macochou nezaspia. Nechcel, aby ho začuli, ako posúva škatule po dlážke ani ako vzdychá pod ich váhou, keď ich kladie na seba, aby zatarasil dvere. Najťažšie bolo nezaspať. Vyskúšal takmer všetko, aj lepiacu pásku, no tá obyčajná na viečkach vôbec nedržala a alumíniová mu zas vytrhla polovičku obočia. Z ustavičného pochodovania okolo izby sa mu krútila hlava. Potom sa kdesi dopyčul, že plný močový mechúr mu zaručene

nedá zaspať, a bez zaváhania sa tesne pred tým, ako šiel do postele, na prasknutie nalial vodou. Vzápätí však musel poodhadzovať devätnásť škatúl od dverí kúpeľne, aby včas dobehol na záchod. Keď nakoniec pred niekoľkými týždňami všetky ostatné pokusy zlyhali, Charlie sa odhodlal na svoj prvý nočný výlet do kuchyne, aby tam ukoristil zvyšky rannej kávy. Za každým ho z tej studenej žbrndy napínalo a neraz sa musel chytiť za nos, aby tú odpornú tekutinu vôbec dostal do úst – no káva bola to jediné, vďaka čomu sa mu spoľahlivo darilo nezaspať.

Po špičkách prešiel k dverám, opatrne ich otvoril, aby nezaškrípali v pántoch, a vykukol na chodbu. S úľavou zistil, že je prázdna a tmavá. Takto to bolo preňho najlepšie. Na stenách totiž viseli hrozivé obrazy v starých rámoch, ktoré ho za svetla desili omnoho viac. Pozorne načúval, či nezačuje nejaký zvuk. Až potom sa, naboso, len v ponožkách, prekĺzal dole chodbou k zábradliu schodiska. Popri dverách bratovej izby. A tých, za ktorými spali otec s macochou. Práve míňal posledné dvere dlhočiznej chodby, keď ho začul – škrekľavý smiech, pri ktorom mu tuhla krv v žilách

a ktorý ho nútil rozbehnúť sa späť do posteľe. Za tými poslednými dverami sa totiž skrývali schody do veže. A na ich konci miestnosť, ktorej hovorili Charlottin brloh. Cez škáru poodchýlených dverí k nemu doľahol zvuk mäkkých mačacích labiek zostupujúcich dolu drevenými schodmi. Na dlážku chodby dopadlo mdlé svetlo.

Macocha nespala.

DRUHÁ KAPITOLA

TAJOMNÁ VEŽA

Veža mala Charlieho vo svojej moci dávno pred tým, ako sa stal zajatcom fialových stien obrovského domu. Stál v samom strede ospalého mestečka Cypress Creek, na vrchole nevysokého kopca. Pod ním sa kľukatili ulice s útulnými rodinnými domčekmi bielej alebo béžovej farby. V samom strede mestečka bol utešený park plný kvetov a námestie s obchodíkmi so všakovakým tovarom. Jedným slovom, bolo by to rozkošné malé mestečko ako z obrázka, nebyť odpornej fialovej ozru-ty navrchu kopca. Nech ste sa v Cypress Creek pohli kamkoľvek, stačilo zodvihnúť zrak, a bola tam. Pokrytá

dreveným šindľom ako dračími šupinami, s vysokou špičatou strechou pripomínajúcou čarodejnický klobúk, tá veža bola z celkom iného sveta. Namiesto Cypress Creeku by sa určite omnoho viac hodila do nejakej rozprávky. Mala iba dve okná, jedno otočené na juh, druhé na sever, no ani v jednom z nich neboli záclony ani žalúzie. V noci, keď zvyšok domu utíchol a všade sa rozhostila tma, tie okná žiarili tlmeným svetlom. Matným a mihotavým. Charlieho mladší brat Jack žartom vravieval, že tam niekto necháva zažatú detskú lampičku, aby sa nebál. Charlie však vedel svoje.

Nech bol kdekoľvek, veža ho priťahovala ako magnet. Čoraz viac sa v ňom utvrdzovalo presvedčenie, že sa každú noc stáva miestom, kde sa dejú tajomné čary. Podľa všeobecnej mienky v tom dome dávno nikto nebýval, no raz v noci sa Charliemu zdalo, že v jednom z okien veže vidí obrys ľudskej postavy. Od toho večera ho veža nielen priťahovala, ale aj desila. Hlavne mu ani na chvíľu neschádzala z mysle. V škole o nej písal slohy. Doma ju kreslil na každý zo svojich obrázkov. Keď ich ocko lepil páskou na dvere chladničky, vravieval, že Charlie dostal do vienka bujnú fantáziu. A vonkoncom nemohol pochopiť, čo jeho

staršieho syna na tej starej barabizni tak fascinuje. Čo zasa nijako nechápal Charlie. Väčšina obyvateľov Cypress Creeku si totiž myslela, že starý dom aj s tou pochabou vežou nie je nič, len stará ozruta, ktorá každému kole oči – odporná bradavica na utešenej tvári malebného mestečka, s ktorou, žiaľ, musia nejako žiť, a tak robili, čo mohli, aby ju odignorovali. Všetci, okrem Charlieho. Charlie totiž vedel to, čo iní nevedeli.

Aj to, že nie je sám, pre koho je tajomná veža čosi viac než zbytočná opacha. Vždy keď sa na chladničke objavil jeho nový obrázok, Charlieho mama ustarostene zbledla. Až jedného dňa, keď mal Charlie osem rokov, mu povedala, že ako dieťa starý dom niekoľkokrát navštívila. Aj to, že v tom čase miestnosť vo veži patrila rovnako starému dievčatku.

„Aké to tam bolo?“ Charlie sotva dýchal. „Desivé? Úžasné? A straší tam? Je tam...“

„Bolo to... nezvyčajné.“ Mama znovu zbledla, takže Charlie tušil, že toho vie o veži omnoho viac, a že je to niečo temné, ba možno aj nebezpečné. Darmo prosíkal, aby mu ešte čosi prezradila. Zakaždým ho odbila s tým, že urobí najlepšie, ak sa tomu miestu celkom vyhne. Zrejme vyzeral veľmi sklamane, lebo si ho po-

sadila na kolená a dala mu čestné slovo, že mu o veži porozpráva všetko, čo vie, keď bude o čosi starší. Jej sľub však navždy zostal iba sľubom. Charlieho mame sa ho totiž nikdy nepodarilo splniť. O niekoľko mesiacov neskôr ochorela a zomrela štyri dni a tri hodiny pred jeho deviatymi narodeninami.

Aj po maminej smrti Charlieho očarenie vežou ďalej silnelo a rástlo ako jedovatá bylina. Vypytoval sa na ňu učiteľov. Vyzvedal podrobnosti v mestskej knižnici. Dokonca priamo uprostred festivalu redkvičiek oslovil samého starostu. Zdalo sa, že nikto v celom mestečku o záhadnom dome nič nevie – nič, okrem štyroch neodškriepiteľných skutočností:

Ozrutný domisko je starší než zvyšok mestečka.

Dal ho postaviť Silas DeChant, čudácky miliónár, ktorý neznášal ľudí a žil ako pustovník.

Dom vlastnoručne natrela nafialovo Silasova manželka.

Roky v ňom už nikto nebýva.

Charlieho otec tvrdil, že tam naposledy žila nejaká stará pani. Jeden z učiteľov si zasa spomenul, že poslednou obyvateľkou starého domu bola zvláštna žena, ktorá sa obliekala do fialovej a na Halloween rozdávala deťom

fialové lízanky s hroznovou príchuťou. Sused mu prezradil, že posledná majiteľka domu sa odsťahovala za dcérou kamsi do iného štátu. A jeho manželka dodala, že ak žije, musí mať aspoň 110 rokov.

Jedno sobotné ráno sa starý fialový dom nečakane znovu dostal na pretras. Všetci hovorili o jedinom. O najnovšej správe, ktorú im doručil poštár spolu s raňajšími novinami: posledná majiteľka fialového kaštieľa zomrela. Najneuveriteľnejšou časťou tejto nečakanej správy bolo, že sa tak stalo iba dva dni pred jej 111. narodeninami, keď prehrala v žolíku.

Až neskôr sa v kaviarni, kam občas s bratom a otcom zašli na palacinky so šľahačkou, od čašníčky dozvedeli, že kaštieľ zdedila vnučka starej panej a plánuje sa doň nasťahovať. Pán od vedľajšieho stola dokonca vedel, že sa volá Charlotte DeChantová a má v pláne otvoriť si na námestí vlastný obchod. Z toho, akým tónom ľudia z mestečka o jeho budúcej obyvateľke klebetili, Charlie usúdil, že Charlotte DeChantová nebude obyčajná osoba. A keď ju prvý raz na vlastné oči uvidel, presvedčil sa, že tušenie ho neklamalo.

V ten jesenný deň, keď sa Charlie vybral na bicykli navštíviť svojho kamaráta Alfieho a po ceste zbadal, že

pred fialovým domiskom zastavuje akási neznáma dodávka, bolo celkom chladno. Spoza volantu vystúpila vysoká, štíhla žena s divokými oranžovými kučerami, ktoré jej bláznivo lietali okolo hlavy – hoci inak bolo bezvetrie a nepohol sa ani lístok. Okolo členkov jej šušťala široká čierna sukňa. Na bielom tričku mala krvavočervenou a machovozelenou farbou napísané LOTTINO HERBÁRIUM. Žena podišla k zadným dverám dodávky a otvorila ich. Z miesta, kde Charlie stál, jasne videl, že v aute nie sú nijaké škatule. Iba samé rastliny. Akoby niekto vykopal celú záhradu a previezol ju do Cypress Creeku.

„Hej, chlapče! Keď mi s tým pomôžeš, dám ti päť dolárov,“ zavolala smerom k nemu.

A Charlie, hoci mu rozum kázal pravý opak, poslušne dotlačil bicykel smerom k dodávke, aby sa mohol lepšie pozrieť. „Čo je toto všetko?“ spýtal sa.

„Zakliaty les,“ odpovedala žena vecne.

„Čože?“ Charlie sa inštinktívne mykol. Od dospeλάka čosi také v nijakom prípade nečakal. Zrejme to myslela ako žart, no naozaj sa zdalo, že z dodávky sa vyrojí zástup škriatkov a možno aj nejaká tá bludička.

Celkom ho zmiatlo, keď sa tá pani nečakane nahlas rozosmiala. Jej smiech bol nepríjemne prenikavý – skôr škrekot než chichot. „Nerozumieš žartu? Sú to len rastliny. Chystám sa otvoriť malú prevádzku.“

O tom, že sa ktosi chystá otvoriť nový obchod vedľa zmrzlinárne, už Charlie s kamarátmi počuli. Na vlastné oči videli, ako je tam v poslednom čase rušno a že ktosi natrel steny všetkými možnými odtieňmi zelenej. Paige, jediné dievča z ich bandy, prvej napadlo, že tam asi otvorí kvetinárstvo alebo záhradníctvo. Rocco dúfal, že to bude terárium s hadmi a jaštermi. „Bude tam predávať rastliny?“